

MİLLİYETÇİLİK VE ANTİTEZLERİ

ŞÜKRÜ ALNIAÇIK*

Milliyetçilikle ilgili pek çok çalışma ve çeşitleme yapılmıştır. Bunlardan bazıları makale, bazıları da kitap hacminindedir. Bu çalışmaların çok azı, bilimsel veya daha yerinde bir ifadeyle objektif yazılardır. Milliyetçilik konusunda yazılanların çoğu ideolojik veya politiktir. Biz bu makalede bugüne kadar yazılanlardan farklı olarak milliyetçiliğin yaşanan tarihle ilgili doğal bir fikir hareketi olup olmadığını, sentetik ve ısmarlama ideolojilerle benzer yönleri varsa bu benzerlikleri, yoksa farklı ve özgün olan yönleri incelemeye çalışacağız.

Milliyetçilik, özü itibarıyla bir sığınma ve aidiyet duygusudur. Bugün İnternet ortamında yapılan küçük bir ansiklopedik yolculukta bile karşınıza milliyetçilikle ilişkili onlarca kelime çıkmaktadır.

İşte Wikipedia’da Yer Alan Bazı “Sıra Dışı” Milliyetçilik Örnekleri:

Etnik milliyetçilik, liberal milliyetçilik, ekonomik milliyetçilik, banal milliyetçilik, kültürel milliyetçilik, sol milliyetçilik, kurumsal milliyetçilik, postmilliyetçilik, ulusal anarşizm, yayılmacı milliyetçilik, Panmilliyetçilik, Diaspora siyaseti, romantik milliyetçilik, millî muhafazakârlık, neo milliyetçilik, irredantizm, ulusal Bolşevizm, nasyonal sosyalizm, ulusal sendikalizm, dinî milliyetçilik, trans milliyetçilik

Bu yatay tasnif, bizim konumuzla doğrudan ilgili olmasa da bize milliyetçiliğin “**bor mineralleri gibi**” haddinden fazla kullanım alanı bulunan bir ideolo-

* Araştırmacı-Yazar.

jik temel olduğu; buna karşılık; yine “bor gibi”, ülkemizde yeterince değerlendirilemediği hususunda fikir vermesi bakımından önemlidir.

Giriş ya da “Antre”

Antropoloji, insanlığa “giriş” bilimidir; âdeta insanlık tarihinin “antre”sidir. İnananlara göre evren, Tanrı’nın “Ol!” emriyle kurulmuştur. Materyalistlere göre ise bu süreç çok daha uzun, milyonlarca yıllık bir biyolojik bir evrimle gerçekleşmiştir. Biyolojik bir varlık olan insanın diğer canlılar gibi ırklara ayrılmasını fiziki antropoloji, farklı kültürler yaratmasını ise sosyal antropoloji inceler. Patatesle havucun farklı olduğu bir gerçektir; ikisi de makbul sebzelerdir; ancak havucun neden uzun ve sivri, patatesin neden yumru olduğunu tartışmanın bir yararı yoktur.

İnsanların da farklı ırklara ve soylara ayrıldığı bir gerçektir; ancak soğanı karşı sarımsaktan üstün görmek nasıl abesle iştigalse; insan ırkları arasında da ayırım yapmak o kadar mantıksızdır. Bu yol ayırımı, ileride fiziki antropoloji ile milliyetçilik arasında bir bağ olamayacağını savunurken bize lazım olacaktır. İrklar fiziki; milletler ise siyasi, kültürel, sosyal ve ekonomik organizmalardır. İrkçılıkla milliyetçiliğin yolu daha bu kavramların doğduğu yerde ayrılmaktadır.

Kur’an’da insanların kavim kavim yaratıldığı bildirilir. Kur’an’da ırkların oluşumu konusunda bilimsel bir neden belirtilmemiştir. Bu tasarrufun bir tür kodlama veya formatlama olduğunu ifade eden “birbirinizi tanıyasınız, bilesiniz diye” gerekçesi dışında bir açıklama yapılmamıştır.¹

Bilimde de “Evrime teorileri” dışında fazla birikimi bulunmayan paleoantropoloji kolu, ırkların ve soyların neden oluştuğu sorusuna cevap verecek yeterli bir birikime sahip değildir. Bilinen en eski “insansılarla” ilgili çalışmaların 5-7 milyon yıl öncesine ait kafatasları üzerinde yürütülüyor olması, ırkları anlamının modern milliyetçiliği tartışırken pek de gerekli olmadığını göstermektedir. Sosyal Darwinizmin tarihî perspektifine ait bölümde bu konuya yeniden değineceğiz.

Aynı dili konuşan ve ortak bir kültür meydana getiren “kavimler” daha yazı bulunmadan önce ortaya çıkmışlardı. Bu yüzden insanların kavimleşme sürecini takip etmemize imkân verecek yazılı bilgilerden yoksunuz. Mezopotamya sitedirinden yazılı bilgi akışı başladığında Sümerce diye bir dil çoktan gelişimini tamamlamış, inanç sistemleri ve edebiyat dahi ortaya çıkmıştı.

Aynı dili konuşan ve ortak bir kültür meydana getiren “kavimler” daha yazı bulunmadan önce ortaya çıkmışlardı.

Kavimleşme ve ayrı soyların oluşumu ile ilgili olarak kutsal metinlerde yer alan “**Babil Kulesi**”² öyküsü, “**müminler için makbul**” olmakla birlikte bilimin kabul edebileceği bir açıklama değildir. Bilindiği gibi tarih bilimi, insanın faaliyetlerini inceler; Tanrı’nın emirleri ise ilahiyatın konusudur.

Yapılması gereken, kavimlerin neden ve nasıl ortaya çıktığını sorgulamak yerine “**milletlerin**” ve “**milliyet duygusu**”nun nasıl ortaya çıktığını araştırmaktır.

I- Milletlerin Oluşumu:

Ord. Prof. Sadri Maksudi Arsal, “**Milliyet Duygusunun Sosyolojik Esasları**” adlı akademik çalışmasında bugüne kadar pek sorulmamış sorulara, ilmi cevaplar vermiştir. Arsal, arı kovanına çomak sokma cesaretini göstermiş nadir bilim adamlarındandır.

Milliyet Duygusunun Ortaya Çıkması:

Arsal’a göre oluşumları bakımından milletler ikiye ayrılır:

1- Tarihî milletler, büyük bir imparatorluğun sınırları içinde ortak kültür olarak milletleşen heterojen (çok tipli) yapılardır (Türkler, İtalyanlar gibi). Bu milletleri tarihî olaylar ortaya çıkarmıştır.

2- Kavim milletler, aynı atadan gelen, tek bir aşiret ya da oymağın zaman içinde nüfus artışı göstermesiyle oluşan homojen (tek tipli) yapılardır (Çinliler, Japonlar, Koreliler gibi). Bu milletleri zaman ortaya çıkarmıştır.

Arsal’ın bu tespitine göre; Hun İmparatorluğu’ndan beri ortak bir tarihi paylaşarak ulus üreten Türklerin, son ulus oluşturan devleti Osmanlı İmparatorluğu’dur. Osmanlılar, Beylikler döneminin Oğuz oymaklarından başka Artuklu, Akkoyunlu ve Karakoyunlulardan intikal eden Kürtler ve Türkmenlerle Kafkas ve Rumeli muhacirlerinin birliği şeklinde ortaya çıkan yeni bir “**tarihî milletin**” kurucusu olmuşlardır.

Osmanlı asırları içinde dinî ve kültürel birliğini tamamlayıp, siyasi dayanışma iradesi gösteren ve Türkiye Cumhuriyeti halkını oluşturan “**Türk milleti**”ne, ister sehven “**ulus;**” yakıştırması yapılsın isterse “**tarihî millet**” denilsin, bu oluşumun bir “**etnik grup**” seviyesindeki “**kavim millet**”ten farklı olduğu kesindir.

Bu “**tarihî millet**”i ulus kelimesiyle anlatmanın, zorlama bir yakıştırma olduğunu kanıtlamak için küçük bir örnek vermek yeterlidir: Osmanlı defter kayıtlarında Akkoyunlulardan kalan Türkmenlere “**Boz Ulus**” adı verilmişti. Tarihimizde bir devletin veya beyliğin sınırları içinde uzun süre yaşayarak kader birliği yapan ve Türk milletinin sadece bir parçasını oluşturan topluluklara “**ulus**” denilmektedir.

Bu durumda millet yerine ulus kelimesini kullanan yeni Türkçeciler tarafından en azından **“parçaya bütünün adını verme”** hatasına düşüldüğü anlaşılmaktadır. **“Anadolu Türk ulusu”** veya **“Türkiye ulusu”** Büyük Türk milletinin bir parçası olarak algılanabilirdi. Ancak **“Öz Türkçecilerin”** aynı zamanda Turan karşıtı ve **“Anadolucu”** bir felsefeyle kelime ürettikleri bir dönemde, millet yerine ulus kelimesini kullanmaları yüzünden ne yazık ki bugün **“milliyetçiliğin”** yanında bir de **“ulusçuluk”** kavramı ortaya çıkmıştır.

Millî sınırların büyük ölçüde kazanıldığı Lozan Antlaşmasına göre Osmanlı bakiyesi Anadolu ve Rumeli Müslümanlarına Türk denilmiştir.³

Batan gemiyi en son terk eden kaptan edasıyla millî devletlerini diğer etnik gruplardan sonra kuran Türkler; geriye, millî tarihlerine baktıklarında önceki imparatorlukların kültürel ürünü olan benzer Turani kavimleri fark ederek millî tarihlerine onları da kattılar (Özbek, Oğuz, Kırgız, Azeri, Tatar, Kıpçak, Hazar, Uygur gibi).

Mete, Hun İmparatorluğu içindeki kavimleri Türk kimliği ile öğütürken temel kültürel kriter, **“atlı göçebe olup; eli ok ve yay tutmak”**tı. **“Türk disiplini”** diye adlandırabileceğimiz sosyal örgütlülük, Türklerin devlet kurmasını kolaylaştıran tabii bir anayasa hükmü taşıyan **“töre”**nin eseri idi. Aileler soyları, soylar obaları, obalar oymakları, oymaklar boyları, boylar da başındaki beyin tasarrufu ile kolayca boylar birliğini yani **“budun birliği”**ni, devleti meydana getiriyordu.

Budun birliğinin sürekli tutulabildiği asırlar içinde ise ortak bir kültür ortaya çıkmıştı. Bu kültür, 8. yüzyıl başlarında yazılan Göktürk Kitabeleri’nde tarihe yazıyla kaydedilen Türk kültürüydü. Bilge Kağan Yazıtı’nda geçen **“Türk milletinin adı sanı yok olmasın diye...”** ifadesi, Türk tarihinin bilinen döneminin ilk bin yılında tarihî bir milletin ve milliyet duygusunun oluştuğunu göstermektedir. Bu gelişmede dünyanın kalabalık kitlesi olan Çinlilerle ve savaşçı doğu kavimleriyle komşu olmanın etkisi göz ardı edilemez.

Türlere yurt kazandırmada mahir olan Selçukluların Türk milletine yeni kavimler katma konusunda Osmanlılar kadar etkili olamadığı bir gerçektir. Bunu hâkimiyet süresinin kısılgıyla izah etmek mümkündür.

Osmanlı İmparatorluğu’nun bakiyesi olan Türklerin temel ortak kültürel değeri **“Müslüman olmak”**tı. Bu Müslümanlık, vasıfsız ve evrensel bir Müslümanlık değil, kutsal amaçlı Osmanlı Devleti’ni sadakatle sırtında taşımış olma siyaset kültürünü de ihtiva eden Türki bir Müslümanlıktı. Ana dili Türklerden farklı olan Müslüman Balkan ve Kafkas kavimleri, gönüllü ve mülteci olarak Türk kültür

Irklar fiziki;
milletler ise
siyasi, kültürel,
sosyal ve
ekonomik
organizma-
lardır.

dairesine girdiler. Bu durum, yeni bir tarihî milletin oluşumuna işaret ediyordu. Osmanlı millet sistemi, fiilen kavimlerin otokton varlığını kabule dayanıyordu. Bu yüzden uzun yüzyıllara rağmen özellikle kız alıp kız verilmeyen gayrimüslim kavimlerle bir ulusal bütünleşme sağlanamadı.

Yabancı etkilere açık gayrimüslimlerden sonra Araplar da kaybedilince Memalik-i Şahaneyi korumaya yönelik Osmanlı savaş planları, “**ulusal sınırlara çekilme**” stratejisine dönüştü. Bu sınırlar, Musul’un 70 km güneyi ile Halep’in 40 km kuzeyinden Maraş-Antep-Urfa-Mardin sancaklarının güneyinden geçiyordu.

Misak-ı Millîde, bu çizgi yani “**30 Ekim 1918’de Mondros Ateşkesi imzalandığı anda düşman işgali altında kalmış Arap topraklarının kuzeyindeki topraklarda yaşayan Müslüman nüfusun ayrılmaz bir bütün olduğu**” vurgulanmıştır. Üç yıl sonra bu sınırlar içinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti ise Atatürk’ün Türk milleti tanımına esas teşkil etmiştir.

Millet ve Ulus

Millet ve ulus farklı kavramlardır. Aşağıda “**Kavramlar ve Sonuç**” bölümünde yeterli bir mukayese yapılmıştır. Bu yüzden burada bütünlüğü bozacak uzun felsefi yorumlara yer vermeyi faydalı bulmuyoruz.

Milletlerin ve ulusların tarih içinde birbirinden farklı etkenlerle ortaya çıkmasına aşağıdaki örnekler yeterli bir kanıttır:

Milletler:

- 1- Kavimlerin büyümesiyle oluşan kavim milletler (Japonlar, Çinliler)
- 2- İmparatorlukların yarattığı tarihî milletler (İtalyanlar, Türkler)
- 3- Ulusal sınırlarla bölünmüş tarihî milletler (Araplar, Ruslar)

Uluslar:

- 4- Kontlukların gelişmesiyle oluşan uluslar (İsviçreliler, Lüksemburglular)
- 5- Kabilelerin devletleşmesiyle oluşan uluslar (Ugandalılar, Kenyalılar)
- 6- Mezhep farkının yarattığı uluslar (Hırvatlar, İrlandalılar)
- 7- Sınıfların eşitlik ve birliğiyle oluşan uluslar (Fransızlar, İngilizler)
- 8- Ümmetlerin parçalanmasıyla oluşan uluslar (Suriyeliler, Mısırlılar)
- 9- Milletlerin parçalanmasıyla oluşan uluslar (Avusturyalılar, Sırplar)

İstisnai Çabalar:

- 10- Ulusal devlette ayrıcalık isteyen azınlık ırkçıları (Marksist bölücüler, PKK)

Bu örnekler, ulusun veya milletin tek alternatifinin ümmet olmadığını, ulusal devletin federal devletten farklı seçeneklerle karşı karşıya olduğunu belirlemek için üretilmiştir. Elmalarla armutların toplanmaması, sapla samanın karıştırılmaması için bazen gerekli olabilen bir cetvel niteliğindedir.

II- Ümmetçi Eleştiriler Karşısında Milliyetçilik

Atatürk, “**Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir.**” ifadesiyle, Misak-ı Millî içindeki Müslüman nüfusu “**Türk**” olarak kabul

etmiştir. Lozan'da da “**Türkiye’de Müslüman azınlık yoktur,**” tezimiz kabul edilince bu “**ümmetten siyasi sınırlarla millete geçiş**” gerçeği bir kez daha tescil edilmiştir.

Bu geçiş, somut bir ümmet birliğini parçalamaktan uzak bir zorunluluk olduğu için Türk milliyetçiliğinin ümmetçi nazariyelerle yargılanması, tamamen politik bir işgüzarlıktır. Asr-ı Saadette veya Orta Çağ İslam Halifeliği sınırları içinde bölücü bir ümmetçilik cereyanı ne kadar kabahat ise 20. yüzyılda Müslümanların kurduğu millî bir devletin can suyu hükmündeki milliyetçilikten uzak kalmak da o kadar sakıncalıydı.

1920’lerdeki milliyetçi hareket, hem dünya konjonktürüne hem tarihî arka plana hem de ümmetçi beklentilere uygun bir bağımsızlık mücadelesiydi. Yani Asr-ı Saadetten ulus çalma hamlesi değil; Osmanlı kavimlerinin Ümmet-i Muhammed kesiminin bakiyesinden yani yorgun ve yaralı ümmetten genç ve dinamik bir millet çıkarma mücadelesiydi.

Hatta “Misak-ı Millî”de Araplara bile açık kapı bırakılarak ümmet tabanlı milliyetçiliğin dinî motifleri açıkça ortaya konulmuştu. Bizdeki ümmetten ulusa geçiş süreci, Fransa’daki sınıftan ulusa geçiş devriminden görece farklıdır. Ancak, geçişteki sıkıntıların nedenleri farklı olsa da sonuçları benzerdir. Orada feodal geleneklerin terk edilmesinde zorluklar yaşanırken bizde rejime yönelik tehdit, daha çok ümmetçi alışkanlıklardan gelmiştir.

III- Milliyetçilik ve Demokrasi

Avrupa’daki ulusçuluk, 1700’lerin ikinci yarısında soylu-ruhban hâkimiyetine karşı sınıfsal bir başkaldırı sonucunda ortaya çıkmıştır. Fransız orta sınıf aydınları, soyluların tekelindeki mülkiyet hakkını elde edebilmek için eşitlik, adalet, hürriyet, kardeşlik ve laiklik ilkelerini yüksek sesle dile getirmeye başlamışlardır.

Jean-Jacques Rousseau, doğal haklar; Montesquieu, ulusal haklar, Voltaire, inanç özgürlüğü gibi feodalitenin sonunu hazırlayan fikirleriyle ekonomik sıkıntı içindeki halk kitlelerini yanlarına almayı başarmışlardır.

İhtilalin eşitlik, adalet, hürriyet, kardeşlik ve laiklik ilkeleri, Fransız ulusunun; ulus devlet ve cumhuriyet ideallerini hayata geçirmiştir. Burada ulusal devrimciliğin arkasında **masonların bulunması sürpriz veya tesadüf değildir.** Burjuvaların soylu-ruhban ikilisiyle açıktan mücadele etmesi beklenemezdi. Onlar da çoktan yeraltına çekilmiş ve duvar işçisi (mason) kavramı yıllar içinde doğal olarak bir hayli değişmişti. Masonlar, Rönesans sonrasında uzun süren katedral inşaatlarında çalışırken soylu-ruhban ikilisi tarafından ezilen ve Ahi loncalarını taklit ederek örgütlenen duvar işçileri ve mimarlardı. Bunlar ilk örgütlü esnaf-burjuva loncalarıdır. Zamanla bütün meslek kollarına yayılan masonluk, 18. yüzyılda büyük bir ekonomik güce ulaşmıştı. Fransız İhtilali, burjuvalara ait ekonomik sınıfsal gücün siyasi güce dönüşmesidir. Halk, (demo) majestenin emrinde vaftizli sefilleri oynamak yerine burjuva fabrikalarında işçi olmayı tercih

edince burjuvaların kurduğu kapitalist rejiminin demokrasiyi getirdiğine inanıldı.

Burada bizim için önemli olan, Avrupa'da ve bizde feodal devletten ulusal devlete nasıl geçildiğinin anlaşılmasıdır.

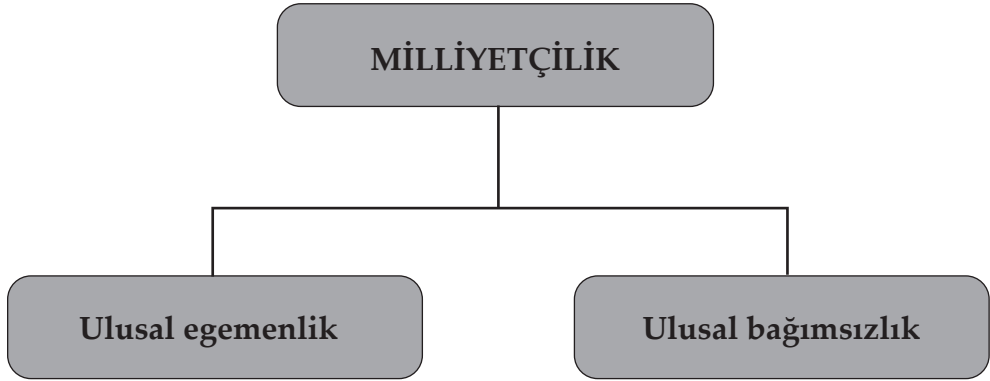
	<p>Fransız ulus devleti feodal sınıfların 1789'dan sonra eşitlik, adalet, hürriyet, kardeşlik ve laiklik ilkeleriyle bütünleşmesi sonucunda ortaya çıktı.</p>
	<p>Bu ilkelerden dördü bizde de İttihatçılar tarafından paraların üzerine basılacak kadar benimsenmişti; ancak bizde sınıfların yerinde Müslim-gayrimüslim kitleleri vardı.</p>
	<p>Bu yüzden bizde ulusal devlet, sınıfların değil, Osmanlı bakiyesi ümmetin birliğine dayandırıldı. Mezhep farkının hukuken bölücü bir rol oynamaması için de laiklik "hassasiyetle" benimsendi.</p>

İslamcılar yıllarca, Fransa'dan gelen ulusal egemenliğin ve laikliğin **Yahudi-mason** işi olduğunu anlatıp durmuşlardır. Atatürk'ün de ne masonluğu ne de Yahudiliği kalmıştır.

Onlara göre milliyetçilik Yahudilerin İslam dünyasını bölmek için ortaya attığı bir **Moiz Kohen** ideolojisiydi.

Tekin Alp ve "Selanikli" **Ömer Seyfettin** sanki Asr-ı Saadet mahalline girmiş ve herkesi kandırmış, böylece İslam ümmeti bölünüp parçalanmıştı. Oysa milliyetçilere göre milliyetçilik, düşmanın silahuna karşı aynı türden ve daha insancıl bir silahla yani ırkçılığa karşı milliyetçilikle silahlanma çabasıydı.

Peygamber'imizin mucizevi olarak ve esfle öngördüğü saltanat belasını tarihten silen ve hâkimiyeti bir aile mülkü olmaktan çıkararak **ulusal egemenlik, milliyetçiliğin** kamu hukukundaki tezahürüydü. **Milliyetçilik** devletler hukukunda da **ulusal bağımsızlık** olarak hayat buluyordu.⁴

Modern demokrasi, ulus devletinde yönetimin seçilmişler eliyle tanzim edilmesidir. Seçilmişler kurucu meclis (I.TBMM) eliyle ve anayasa yaparak egemenliği ulusa devrederler; yasama, yürütme ve yargı güçleri ayrıştırılır ve demokratik kurumlar geliştirilir. Demokrasi, eğitim ve kültürle de desteklenerek toplumları mutlu etmeyi amaçlar.

Yöneticilerin mefhumları kötüye kullanarak dindar insanlara zarar vermiş olması, milliyetçiliğin yargılanmasına gerekçe yapılamaz.

Bugün **Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti** ile sağlanan birliği savunan **Türk milliyetçiliğini, Taşnak-Hoybun ittifakının Marksist bir devamı olan silahlı ekalliyet ırkçılığı** ile bir tutmak, torunlarımızın ensesine sıkılan yağlı bir kurşun hükmündedir. Modern demokrasi, milliyetçiliğin, millet sevgisinin anayasal boyut kazanmasıdır. Milletin geçmişinden ve geleceğinden bağımsız bir konfederal yapının emperyalistlere kolay pazarlama, eğer olmazsa rahat "**azarlama**" fırsatı sağlamaktan başka hiçbir fonksiyonu yoktur.

IV- Darwinizm veya “Liberal Bazlı” Irkçılık Karşısında Milliyetçilik

Mademki atalarımız maymundu;

öyle ise ormanda en güçlü olan gorilin sözü geçer.

(Pentagon Felsefi Doktrini)

19. yüzyılda Türklerin ve Müslümanların son hâkimiyet kalesine, Cezayir, Mısır, Tunus gibi Osmanlı topraklarına hücum eden; 20. yüzyıl başlarında, doğrudan başkentine, Çanakkale’ye ve İstanbul’a yönelen emperyalizm, başta İngiltere olmak üzere gelişmiş Batı ülkelerinin dünyanın sınırlı kaynaklarına hâkim olmak için geliştirdikleri bir politikaydı.

Sosyal Darwinizm’den beslenen bir ırkçılığa dayanan bu işgal ve sömürü politikasına karşı dünyada yaşama gücü olan her topluluk, milliyetçilikle silahlanmalıydı.

“Altına hâkim olan dünyaya hâkim olur” sloganıyla hareket eden merkantilizmin, yani ticari sömürgeciliğin acımasızlığına “bilimsel gerekçe” sunmaktan öteye gitmeyen Darwinizm, ırkçı yönüyle emperyalizmi, ateist yönüyle de Marksizmi beslerken antiemperyalist milliyetçiliği de tahrik ederek Türk milliyetçiliğinin doğuşunda dolaylı olarak rol oynamıştır. Bu bölümün amacı Darwinizmin unutulmuş bir yönüne dikkat çekerek bir beyin fırtınasını tetiklemektir.

Bu Fırtınasının Felsefi Yararları

1- Bu yeni bakış açısı, 20. yüzyıl başlarında doğan ve yükselen Türk milliyetçiliğinin emperyalizm karşısındaki doğal ve meşru bir savunma refleksi olduğu tezini güçlendirmektedir.

2- İddiamız bununla da sınırlı değildir. Klerikalizmden din devletinden laikliğe geçiş sürecinde emperyalizmin nasıl bir düşünsel altyapı değişikliğine uğradığını gösteren delillere de sahibiz. Bu yeni düşünsel açılım sayesinde “**dinsel karşıtlıkların, yerini nasıl ırksal ve ulusal farklılıklara terk ettiği**” de anlaşılabilir olacaktır.

3- Stratejik Darwinizmle ilgili tespitlerimiz, emperyalizm karşısındaki dinî motivasyonun, tahkim edilmiş millî sınırlar ve millî ekonomik hassasiyetlerle desteklenmemesi hâlinde sömürgecilik karşısında nasıl yetersiz kalacağını da açıkça ortaya koymaktadır.

4- Ayrıca Avrupa ürünü, hatta rahatça söyleyebiliriz ki; Darwin eseri **ırkçılık** (racisme) ile bu saldırganlığa karşı bir varlık mücadelesi, bir millî savunma refleksi olarak ortaya çıkan ve iki dünya savaşı arasında iktidarda da kalan **Türk milliyetçiliğinin** asla aynı ahlaki kategoride ele alınamayacağı da daha kolay anlaşılır hâle gelecektir.

5- Hatta bu yoldan ilerleyerek, Batılı ırkçı emperyalist saldırganlık karşısında 100 yıl önce yükselen doğal milliyetçiliğin çizdiği siyasal sınırlarla ırkçılıktan korunma fırsatı bulan anayasal eşitlik hakkına sahip etnik gruplar arasında yaratılmaya çalışılan milliyetçiliğin, tarihî açıdan ne kadar anlamsız ve hatalı olduğu, vatandaşlarımızın irfanına sunulacaktır.

6- Böylece günümüzdeki duygusal Kürt milliyetçiliğinin, neden antidarwinist Türk milliyetçiliği ile eş değer görülemeyeceği ve dolaylı olarak nasıl Darwinist emperyalizmin işine yaradığı daha kolay anlaşılacaktır.

7- Bu yeni yaklaşımın bir faydası da 1798'de "liberal" Malthus'un teorisiyle başlayıp, 1859'da Darwin'le ırkçılığın felsefi zemini hâline getirilen bilimsel çalışmaların "liberal" Gladstone ve Churchill'den sonra "açık toplum"cu Karl Popper'in izinden giden George Soros gibi yeni "liberaler" tarafından nasıl daima canlı tutulduğunun gözler önüne serilmesidir.

İki mesnetsiz teoriyi birleştirerek "Rakibini tokmakla öldüren gorillerin dünyayı daha yaşanılır hale getirmesi ideali"ne dönüştüren sözde "üstün ırk," kurduğu devletlerin "nükleer sopsuyla" dünyayı tanzim ederken, diğer ırklara ait devletler, "open society" (açık toplum) masallarıyla siniri alınmış şempanzeler ve şebeklere dönüştürülerek gorillerin hizmetkârı hâline getirileceklerdir. İki teorinin birleşmesinden İngiliz hariciyesinin çıkardığı sonuç budur.

İngiliz doğa bilimci Charles Darwin'in 24 Kasım 1859'da yayımlanan kitabının orijinal adı, "Doğal Seçilim Yoluyla Türlerin Kökeni ya da Hayat Kavgasında Avantajlı Irkların Korunumu Üzerine" idi. Kitabın adı, 1872'de "Türlerin Kökeni" olarak değiştirildi. Böylece kitabın ırklarla ilgili yönü, ırkçı tarafı gizlenmiş en azından "vitriinden" uzak tutulmuş oldu.

Darwin, evrim teorisini kurarken, Malthus'un ünlü "nüfus teorisi"nden etkilenmişti. İlk liberal teorisyenlerden olan Malthus, "Bütün canlılar bir var olma ya da yok olma savaşı içindedir. Savaşların nedeni nüfus artışıdır; çünkü beslenme kaynakları sınırlıdır ve bunlara sahip olmak için insanlar zorunlu olarak savaş yapmak zorunda kalmaktadırlar ve bu savaşta güçlüler zayıfları ezer geçer." diyordu.⁵

Malthus geç evlenmek, az sayıda çocuk sahibi olmak gibi hareketlerin teşvik edilmesi gerektiğini düşünüyordu. Yine Malthus'a göre toplumsal sefaletin en büyük nedeni alt sınıflardı ve bu yüzden bu tür bir nüfus planlaması üst sınıflardan ziyade alt sınıflara uygulanmalıydı. Malthus "liberal" bir anlayışın hâkim olması gerektiğini savunurken, fakir halk kesimlerine yapılan (özellikle kamusal) yardım programlarına karşı çıkmış; her türlü toplumsal müdahaleye ve yardıma muhalif olmuştu.⁶

Günümüz liberallerinin taşkınlıklarıyla birlikte düşündüğümüz zaman ilginç olan odur ki "liberal" Gladstone, "liberal" Darwin'den o ise "liberal" Malthus'tan etkilenmiş; böylece yenilmez İngiliz armadasının "liberty" yelkenleri, ırkçı nefeslerle bu yıllarda şişirilmeye başlamıştı.

Malthus'taki "alt sınıflar" kavramı, Darwin tarafından "zayıf evrimli ırklara" dönüştürüldü ve İngiliz Hariciyesinin sömürü felsefesinin payandası hâline getirildi. 1880'lerde ise evrim ve nüfus yoğunluğu tezleri artık gerilerde kalmış, hedef menziline, İngiltere'nin on katı büyüklüğünde bir alanda İngiltere'nin yarısı kadar nüfusu yöneten ve kurdukları büyük devletlere bakıldığında evrim sorunu da olmayan Türkler de konulmuştu.

Batı Avrupa'da Haçlı Seferlerinden beri kültürleşme istidadı kazanan "Türklerle ilgili olumsuz bakış açısı," 19. yüzyıl sonlarında saldırı ve işgalleri meşurlaştıran bir yeni siyaset anlayışına dönüştü. Başta İngiltere ve Fransa olmak üzere Batılı büyük devletlerin siyaset üretim merkezlerinde, -biz bunlara diplomasi tezgâhları diyebiliriz- Darwin'in ırklarla ilgili teorileri büyük bir beğeniyle kabul görmeye başladı.

İngiliz doğa bilimci Charles Darwin'in 24 Kasım 1859'da yayımlanan kitabının orijinal adı, "Doğal Seçilim Yoluyla Türlerin Kökeni ya da Hayat Kavgasında Avantajlı İrkların Korunumu Üzerine" idi. Kitabın adı, 1872'de "Türlerin Kökeni" olarak değiştirildi.

Siyah ırktan bir adamın adamakıllı devşirildikten sonra bile olsa ABD'ye başkan olabileceği şu günlerde çocuklara bile komik gelebilecek "Darwinist üstün ırk teorileri," 1881'de Kraliçe Viktorya İngiltere'sinde siyasi yetkililer tarafından alkışlanabiliyordu:

"Doğal seçim esnasında gerçekleşen mücadelenin, uygarlığın gelişmesine katkısının, sizin kabul etmeye yanaştığınızdan daha fazla olduğunu ve olmaya da devam ettiğini ispat edebilirim. Avrupa milletlerinin daha birkaç yüzyıl önce Türklerin karşısında duramadıklarını hatırlayın, oysa şimdi bunun fikri bile gülünç geliyor! Kafkas ırkları olarak bilinen daha medeni ırklar, (Ruslardan bahsediyor Ş.A.) varoluş mücadelesinde Türkleri hezimete uğrattılar. Çok da uzak olmayan bir geleceğe baktığımızda, kim bilir daha hangi aşağı ırklar dünyanın dört bir yanında daha yüksek medeni ırklar tarafından elimine (yok) edileceklerdir."⁷

Darwin'in ispat metodu çok ilginçti. Tamamen tarihî olayların etkisiyle yaşanmış bir "yükseliş ve düşüş"ün neredeyse doğal bir olay, bir fizik kanunu gibi sunulabileceği bu teorinin kabul görmesi, herhâlde yazarın İngiliz, çalışılan ortamın da İngiliz Kraliyet Akademisi olmasından kaynaklanmıştır.

İngiltere'de 1864'ten 1894'e kadar 4 kez başbakanlık yapmış Darwinist siyasetçi William Ewart Gladstone, 1874'te Bulgar isyanları karşısındaki Osmanlı Hükümetini eleştirirken "Türkler, insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anado-

lu'da yok etmeliyiz." diyordu. Diğer İngiliz siyasetçileri de sürekli olarak Türk milletini, Avrupalı ileri ırklara boyun eğmesi gereken geri bir ırk olarak göstermeye çalışmışlar, bu iddialar, 1919'da Paris'e, Sevr masasına kadar taşınmıştır. Bu propagandanın dayanağı Charles Darwin'di.⁸

Londra'dan yayılan bu görüşün, zamanla tüm Avrupa başkentlerine yayılması ve Doğu siyasetinin temel diplomatik argümanı olma kabiliyeti kazanması uzun sürmedi:

"Türkler sarı ırktandır. Turan kökenlidir. Göçebe ve zalim bir güruhtur. Her çeşit değişikliğe ve ilerleme fikrine düşmandır."⁹

Doğa Bilimci Darwin'e karşı tarihçi Türk'ün tezi ise şudur: İngilizleri 200 yıl aç bırakın, Amazon'daki vahşi yerlilerden daha geri gideceklerdir. Fakirlik ve düşman saldırılarıyla geçen iki yüzyılın sonunda eğer İngilizler hâlâ Covent Garden'da opera dinlemeye devam edecek olurlarsa, Darwin'in mezarına bir buket çiçek bırakmak boynumuzun borcu olsun.

Türklerin dinamik kültürlü bir medeni kavim olduğunun anlaşılması için Galapagos Adalarında kanıt bulma imkânı yoktu ve o yıllarda henüz Orhun Yazıtları'nın Türkçe olduğu bile bilinmiyordu. Türklerin evrilmiş maymunlar kategorisinin dışında olduğu, diğergamlık, mukavemet ve misafirperverlik kültürümüzden anlaşılıyordu. Aklın tamamen şempanze nefsinin emrine girdiği bugünlerde bu sıra dışılığa **"Türk irrasyonalizmi"** diyorlar.

Esasında, arkeoloji, antropoloji ve tarih bilimlerinin gelişmesiyle biyolojiden güç alan ilkel ırk nazariyesi tamamen çökmüştür. Ayrıca 20. yüzyıldaki Japon, Çin ve zenci yükselişi, Darwin'i ırkçılar için nostaljik bir unsur hâline getiren somut kanıtlardır. Ancak bir yüzyıl önce atı alan Üsküdar'ı geçmiş ve dünya kaynakları başta Anglosaksonlar olmak üzere Avrupa kökenli gorillerin istilasına uğramıştır.

Darwinizmin sosyal ve stratejik yönü İngiliz Hariciyesi tarafından bir siyasi manifesto hâline getirilirken az gelişmiş ülkeler Darwin'in daha çok maymun tarafıyla ilgilenmişlerdir. 20. yüzyıldaki hızlı kentleşmenin ve inkılabi modernleşmenin ürünü olan Türk aydını tarafından Charles Darwin, **"köyden kalma"** eklektik inanç kırıntılarını, Galapagos Adalarındaki yırtıcı kuşların önüne atarak onları özgürleştiren bir bilge kişi gibi karşılanmış ve akademik saygı görmüştür.

"Maymundan evrim yoluyla geldiğimize göre kutsal kitaplardaki 'yaratılış' bilgisi yanlıştır." Öyleyse inançla ilgili her şey, baştan sona yeniden sorgulanmalıydı. Zaten bir süredir 19. yüzyıl pozitivistizm tarafından tahrik edilen mantığın acımasız hücumlarına maruz kalan yorgun gönüller, Darwinist sömürgeciliğin Darwinist antitezini hazırlamakta gecikmeyen Marks ve Engels formlarını giyerek; dinden uzaklaşmaya Avrupalı kılıflar bulmakta gecikmediler. Onlar güya emperyalizme karşı sentetik ithal ilaçlar bulmuşlardı. Ancak bu ilaçlar ne yazık ki yine Rothschild, Rockefeller gibi Siyonist bankerlerin denetim-

deki İngiliz Hariciyesi tarafından “**millî bağımsızlık sistemi**”ni felç etmek için ustalıklarla hazırlanmıştı.

Darwinizm, bir ahlak öğretisi değildi. Ayrıca sabah namazına kalkıp soğuk suyla abdest almak veya sabahtan akşama kadar aç gezmek gibi maymunların alışık olmadığı türden dinî ritüeller de getirmemişti. Anadolu’daki köylü asabiyetiyle dejenere olmuş, sevgisizleşmiş İslam anlayışından firar eden Türk aydınları, işin nefislerine cazip gelen maymuni tarafıyla uğraşırken, majestenin Anglikan gorilleri, Darwinizmi sömürünün ilmi dayanağı hâline getirmekle kalmamış; çoktan şempanze safarisine çıkmışlardı bile.

Darwinizmin siyasi tehlikeleri konusunda ilk uyanan biz değiliz. Uzun uyukuculardan Çinliler ve Hintlilerden bu konuda çalışma yapanlar olmuştur. Çünkü emperyalist safari Rumeli’y-i Şahane’den önce Güneydoğu Asya’da başlamıştı. Yine de Darwinizmin siyasi analizini yapan ciddi çalışmalar arasında bir Çinli¹⁰ ve Hintliyle¹¹ karşılaşmak; dedesi Çanakkale’de Hintli sömürge askerleriyle karşılaşmış bir Türk için hayli sevindiricidir.

AKP kadroları içinde bilimsel düşünce sistematığı gelişmiş nitelikli aydın yok denecek kadar azdır. Laikliği, milliyetçiliği, ulusal devleti, ulusal egemenliği anlamak için hiçbir gayret sarf etmemiş bir arabesk yönetimin, iki üç eski Marksistle, birkaç Anglosakson liberali ve fonlanmış STK’lerle iş birliği yaparak demokrasi havariliğine soyunması, gerçekte az zahmetli bir takiiyeden başka bir şey değildir.

Günümüzde milliyetçilik karşıtlarının ellerine emperyalistler tarafından tuşturulmuş olan “**liberalizm meşalesi,**” aslında İngiliz Hariciyesini günümüzden 200 yıl önce dünya ekonomik kaynaklarının üst sınıflara ve üstün ırklara tahsis edilmesi yönünde uyarı Malthus’un ve Darwin’in yaktığı ırkçılık ateşinden başka bir şey değildir. Ne yazık ki emperyalistlerin yolunu aydınlatan bu meşale, onu tutan üçüncü dünya aydınlarının elini yakmaktadır.

İlgili Kavramlar

Kavim: Tarih Öncesinde, doğal antropolojik oluşum içinde binlerce yılda ortaya çıkmış irki ve kültürel beraberlik gösteren, belli bir nüfusa sahip yerleşik veya gezgin kitleye verilen isimdir (Hattiler, Nesiler, Mitaniler, İbraniler, Akkadlar, Kıptiler, Normanlar, Slavlar).

Sınıf: İlk Çağ, Orta Çağ ve Yeni Çağda, adalet duygusu yerine insanların güç ve yeteneklerinin belirleyici olmasıyla ortaya çıkan hukuk tarafından farklılaştırılmış toplumsal bölümlere verilen isimdir. Örnek; partiler(soylular), plebler(halk), klerici (rahipler), siviller (burjuvalar), serfle (köleler).

İlgili Kavramlar

Millet: İlk Çağda, belli bir kavmin sayısal olarak çoğalıp örgütlenerek **“tarih yapma”** kudretine ulaşmış hâlidir. (Japonlar) İkinci bir yol yine İlk Çağda kurulmuş güçlü devletlerin sınırları içinde kültürel birliğe ulaşan, farklı ırklardan insanların eski kimliklerini unutarak yeni bir kimlik kazanmasıdır. (Roma Latinleri, Osmanlı Türkleri) Ortak bir tarih yapmadan millet olunamaz. Dil ise yalnız milletler değil, kavimlere, halklara ve ırklara özgü bir ortak değerdir. 20. yüzyılda dünya barışını korumak için kurulan örgütün resmî adının Birleşmiş Milletler (United Nations) olarak tercih edilmesi, millet kavramının bu yüzyılda felsefi tartışmalardan tamamen uzaklaşarak somut bir anlam kazandığını ve **“bir devletin sınırları içinde hâkim çoğunluğu”** ifade ettiğini göstermektedir.

Azınlık: Her çağda, bir devletin sınırları içinde hâkim bir milletle içi içe yaşayan ve hukuku antlaşma ve anayasalarla tespit edilmiş, topluluklardır. Bunlar etnik grup, inanç grubu veya siyasi mültecilikten gelen bir komşu milletin fertleri olabilir. Lozan Antlaşmasına göre Türkiye’de sadece gayrimüslimler azınlık statüsündedir. Bu durumu çoğunluğu teşkil eden Müslim nüfusun devletin kurucu antlaşma ve anayasalarında **“Türk”** kabul edildiğinin delilidir.

Ulus: Yeni Çağda, yaşanan inkılaplar sonucunda eşitlik, adalet, hürriyet, kardeşlik ve laiklik ilkelerinin toplam sonucu olan ulusçuluk akımıyla birliği sağlanmış, eski ırki, kültürel ve sınıfsal çeşitliliği, modern bir anayasa ile izale edilmiş nüfus. (Fransız, Alman, İtalyan, Türk ulusları...) Ulusun **“oluş”** fiilinden türediği iddia edilmiştir. Bu durumda ulus, tarihî olayların meydana getirdiği yeni bir oluşum, âdeta yeni bir tarihî millet örneğidir.

Türkiye’de kelimenin önce kavramsal bir fark aranmaksızın **“millet”** in yerine ikame edilmesi, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının yeni bir **“tarihî millet”** e dönüşmesi şeklinde yorumlanabilir. Atatürk’ün Türk milleti için yaptığı tanım da buna uygundur. Bu durumda Arsal’ın tezine bağlı kalarak; Türk milletinin tarihte çok sayıda imparatorluk kurması nedeniyle birden çok kez tarihî millet oluşturduğu ve sonuncusuna da samimi bir Türkçü yaklaşımla **“Türk ulusu”** adını verdiği sonucuna ulaşabiliriz.

Ne var ki ulus ve ulusçuluk kelimelerine, zamanla milliyetçiliğe farklı bir alternatif kılmak amacıyla çeşitli nüanslar yüklenmiştir. Bu faaliyet, bazı eski Enternasyonalist Marksistlerin, **“Türk solu”** hareketine intikalini kolaylaştıran bir tahrifattan başka bir şey değildir. Türk ulusunun 1923’te Cumhuriyetle **“oluştugu”** ön kabulünden hareketle, Türk tarihini binlerce yıl kısaltan bu yaklaşım, geçici bir ideolojik çabadan ibarettir.

İlgili Kavramlar

Ümmet: Orta Çağda, aynı dine inanan insanların özellikle de Hz. Muhammed'e bağlanan halkın genel adıdır. İslam ümmetinde, Emevi asırları militleşmiş her kavim kendi kültürel kimliğini korur. Halk anlamına gelen avam ile kamu karşılığı kullanılan amme kelimeleriyle okuma yazma bilmeyen vatandaş anlamındaki ümmi kelimeleri hep aynı kökten türemiştir (Hristiyanlar, İslam ümmeti).

Halk: Her çağda, her siyasi coğrafyada, mesela İlk Çağda, Orta Çağda veya günümüzde yaşayan bir devletin sınırları içinde ortak sorunları paylaşan, anlık kaygıları, güncel ve geçici sorunları olan insan topluluğudur. “**Türkiye halkı**” kavramı, Müslüman Türk milleti ile gayrimüslim azınlıkların toplamını ifade eder.

Görüldüğü gibi “**kavim**” antropolojik, “**halk**” sosyolojik, “**sınıf**” hukuksal, “**millet**” tarihî, “**ulus**” ise siyasi oluşumlardır. Uzun kimlik kazanma asırları karşısında son derecede sığ bir siyasi bir oluşum olan modern devletin bu gruplardan sadece ulusla ilgili tasarrufta bulunma, proje üretme kabiliyeti vardır. Dağılma tehlikesi yaşayan Osmanlıların 1800'lü yıllarda bir Osmanlı ulusu yaratma projesi gibi en güçlü devletlerden biri olan Sovyetler Birliği'nin tarihî bir konfederat birlik yaratma projesi bile bu kapsam geçersizliği yüzünden akim kalmıştır. Milletler, zorlamayla yaratılabilecek siyasi tanzim unsurları değildir. Milletleri, kavimlerden ve etnik gruplardan ayıran en önemli fark “**Tarih yapabilme**” kabiliyetidir.

Milletler tarih yaparken dostlar ve düşmanlar edinirler. Belli bir coğrafya üzerinde doğal kaynaklara hükmederek yaşarken karşılıklarına yeni ve daha güçlü düşmanlar da çıkabilir. Günümüzde Malthus, Darwin, Keynes, Smith, gibi teorisyenlerin etkisi altındaki güçlü Batılı devletlerin doğal kaynaklara yönelik hücumları karşısında sadece güçlü milletlerin bağımsız kalabilme ve yurtlarını savunabilme kabiliyeti vardır. Bu durum, milliyetçiliğin kolay terk edilemeyecek bir mensubiyet duygusu olduğu tezini yani “**antiemperyalist milliyetçiliği**” daha da güçlendirmektedir.

Pangermanizm, Panslavizm, Panhelenizm gibi ulusal güç kullanmak suretiyle parçalanmış milletleri birleştirme projelerinde yaşanan başarısızlık da gözlerden kaçırılmaz. Tarihte olan olmuştur. Milletler bölünmüş, uluslar parçalanmış, kavimler birleşmiş veya imparatorluk sınırları içinde eriyip yok olmuştur.

Milliyetçilerin, “**halkın tümünün ideolojik eğitimden geçirilmesi**” gibi bir talepleri yoktur. Milliyetçilik, devletin milletin huzuru, refahı ve çocuklarının geleceği adına “**hassas**” bir siyaset izlemesini talep etme halidir.

Dolayısıyla modern devlet, milliyetçilik adına iki başarılı görev icra edebilir:

1- Ulusal bütünlüğü korumak (bölücülüğün önlenmesi),

2- Parçalanmış milleti emperyalist ırkçılığa karşı birleştirmek (Türk birliği).

Bunlardan birincisi vazife, ikincisi idealdir. İçinde emperyalistlerin sömürüyü kolaylaştırmak amacıyla ayartabileceği güçlü etnik gruplar bulunan ulusal devletlerin, ülkü birliği, hukuk, siyaset, ekonomi ve eğitim politikalarıyla tamamlamadan; mesela “**Turan**” kelimesinin cazibesine kapılarak iddialı bir anti-emperyalist çıkış yapmaları sakıncalıdır. Bunun mahzurları 1914-1918 yıllarında Kafkas Cephesinde görülmüştür.

Ancak, denizlere, göklere ve uzaya hâkim olmuş gelişkin “**goril türevleri**” karşısında en azından ormanımızı korumak istiyorsak bölgesel paktlar kurmak ve barışı korumak akıllı bir milliyetçinin ihmal etmemesi gereken görevlerdir.

Bütün Atatürk ilkelerinin temelinde “**akılcılık**” ve “**milliyetçilik**”in bulunması, Atatürk’ün Türk milletini sık sık dayak yiyen “**şempanze**” olmaktan kurtarma yönündeki kararlılığının bir göstergesidir.

“Ne mutlu Türk’üm diyene!” ve şempanzelikten kurtulabilene... ■

¹ **KUR’AN**; “Hucurat Suresi, 13. ayet”, Diyanet İşleri Başkanlığı meali: “Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, Ona karşı gelmekten en çok sakınmanızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.”

² **TEVRAT**; “Tekvin Bölümü 11/1-9”, Babil Kulesi, İncil’de adı geçen ve Nuh Tufanını izleyen dönemde Babil ülkesinde inşa edilen bir yapıdır. Tevrat’ta anlatıldığına göre Babilliler, güçlerini ve medeniyetlerini kanıtlamak amacıyla, göğe dek erişen bir kule yapmak istediler. Ancak Tanrı “tepesi cennete ulaşacak” bu yapıya izin vermedi ve işçilerin birbirleriyle anlaşamaması için farklı diller konuşmalarını sağladı.

Bu nedenle işçiler Babil Kulesi’ni yarım bırakarak dünyanın dört bir yanına dağıldılar. Anlatı, dillerin ve ulusların kökenine ait itikadi bir açıklama getirir.

³ Misak-ı Milli madde:1, Lozan Antlaşması, Madde: 37-44.

⁴ **EROĞLU**; Prof. Dr. Hamza; “**Türk İnkılap Tarihi**, Ankara 2008, s. 377

⁵ **MALTHUS**; Thomas Robert; “An Essay on the Principle of Population” (Nüfus Artışı Hakkında Bir Araştırma) İlk Baskı, 1798

⁶ Wikipedia, Thomas Robert Malthus maddesi

⁷ **DARWİN**, Francis, “**The Life and Letters of Charles Darwin**”, Cilt I, s. 285-286, . New York, 1888 “I could show fight on natural selection having done and doing more for the progress of civilisation than you seem inclined to admit. Remember what risk the nations of Europe ran, not so many centuries ago of being overwhelmed by the Turks, and how ridiculous such an idea now is! The more civilised so-called Caucasian races have beaten the Turkish hollow in the struggle for existence. Looking to the world at no very distant date, what an endless number of the lower races will have been eliminated by the higher civilised races throughout the world.”

⁸bk. “<http://www.evrimteorisiinfo/darwinizm/avrupa-emperyalizminin-darwinist-temelleri>”

⁹ **KARAL**; Prof. Dr. Enver Ziya, **Osmanlı Tarihi**, VIII. Cilt, 3, s. 552, Ankara, 1988

¹⁰ **HSU**; J. Kenneth, “Geology”, Nisan, 1987, s. 377

Çinli Sosyal Bilimci Hsu, Darwin’i **Victoria İngiltere’sinin, yani İngiliz emperyalizminin bilimsel dayanağı sayar. Hsu’ya göre Darwin, “Çin’e zorla afyon satılabilmek için bu ülkeyi işgal eden ve bunu serbest ticaret ve ‘en güçlülerin hayatta kalması’ kuralına dayandıran anlayışın bilimsel dayanağı’dır.**

¹¹ **VIDYARTHI**; Lalita Prasad, “Racism, Science and Pseudo-Science”, Vendôme, 1983. s. 54 Hintli Vid-yarthi’ye göre, “**Darwin’in ortaya attığı ‘en güçlülerin hayatta kalması’ düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst seviyenin Beyaz Adam’ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsedi.**”